

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl samosoudkyní Mgr. Darinou Michorovou v právní věci

žalobce: **M. R. A. J.**, narozený dne X,
státní příslušnost: X,
hlášeným pobytem, X,

zastoupen Mgr. Markem Eichlerem, advokátem,
sídlem Nekázanka 888/20, 110 00 Praha 1,

proti

žalované: **Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců**,
sídlem nám. Hrdinů 1634/3, 140 21 Praha 4,

o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 11. 12. 2024, č. j. MV-168255-4/SO-2024,

takto:

- I.** Žaloba se zamítá.
- II.** Žalobce nemá právo na náhradu nákladů řízení.
- III.** Žalované se náhrada nákladů řízení nepřiznává.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

1. Žalobce je cizinec, který studuje v ČR na Vysoké škole chemicko-technologické v Praze a za tím účelem mu byl udělen dlouhodobý pobyt. Pár dnů před koncem doby platnosti tohoto

povolení požádal o její prodloužení. Protože žalobce v průběhu řízení nepředložil ve stanovené lhůtě chybějící doklady za účelem ověření údajů uvedených v žádosti, konkrétně doklad o zajištění ubytování platný po dobu jeho pobytu na území, správní orgán žádost žalobce o prodloužení povolení k pobytu zamítl. S odvoláním u žalované žalobce následně neuspěl a nyní se žalobou u Městského soudu v Praze domáhá zrušení rozhodnutí žalované označeného v záhlaví tohoto rozsudku.

II. Obsah žaloby

2. V žalobě žalobce namítá v podstatě dvě námitky.
3. Zaprvé namítl, že žalovaná se nesprávně vypořádala s doložením dokladu o zajištění ubytování - nájemní smlouvy na koleji X vystavené Správou účelových zařízení Vysoké školy chemicko-technologické v Praze (dále jen „*ubytovatel*“). Dle jeho verze skutkového děje aktuální nájemní smlouvu dokládal společně s aktuálním potvrzením o studiu a žádostí o prodloužení lhůty k doložení zdravotního pojištění dne 31. 10. 2023, kdy se osobně dostavil na přepážku správního orgánu. Pravdivost tohoto tvrzení má prokazovat úvaha, že pokud by tomu tak nebylo, zajisté by jej správní orgán upozornil, že chybí i doklad o ubytování, k tomu však nedošlo. Správní orgán přitom nevydává potvrzení o doložení dokladů a žalobce již nemá jak toto své tvrzení prokázat. Proto pokud dle názoru žalobce panovaly pochybnosti o postupu úřední osoby na přepážce, která mohla opomenout sporný dokument vložit do spisového materiálu, bylo na místě zohlednit doklad o zajištění ubytování doložený společně s odvoláním. Jelikož byl žalobce v dobré víře, že sporný dokument již doložil, dál tuto skutečnost v rámci seznamování se s podklady pro rozhodnutí neověřoval. Doložená nájemní smlouva byla navíc datována po dni zamítnutí žádosti o prodloužení pobytu, pročez jí měla žalovaná vyhodnotit jako novou skutečnost ve smyslu § 82 odst. 4 správního řádu.
4. Zadruhé žalobce namítl nepřezkoumatelnost rozhodnutí v otázce přiměřenosti zásahu rozhodnutí do soukromého a rodinného života žalobce. Žalobce s odkazem na judikaturu Nejvyššího správního soudu (NSS) a její citaci (konkrétně rozhodnutí čj. 3 Azs 240/2014-37 a čj. 5 As 102/2013-34) zdůraznil, že jde o neurčitý právní pojem, jehož přezkum není nijak omezen. Dle názoru žalobce správní orgány nezvážily všechna hlediska tohoto neurčitého právního pojmu, přestože žalobce má na území ČR veškeré zázemí, pobývá zde od 2021, vzorně studuje v posledním ročníku vysoké školy a jeho jediným přáním je tuto školu dokončit. Katastrofický dopad do jeho soukromého a rodinného života by mělo napadené rozhodnutí zejména proto, že žalobce by musel opustit území ČR, na neurčito přerušit své studium a také by musel snést značné finanční náklady na vycestování a poté na případný návrat do ČR, které si nemůže dovolit. Správní orgány se přitom k této otázce ani nepokusily žalobce vyslechnout.
5. Žalobce též dodal, že byl od 18. 10. do 19. 10. 2024 hospitalizován a dosud chodí na vyšetření, což doložil lékařskou zprávou ze dne 10. 12. 2024 a lékařským záznamem praktického lékaře ze dne 6. 1. 2025. K žalobě žalobce přiložil i potvrzení o studiu ze dne 16. 10. 2024 s platností od 7. 9. 2022 do 7. 9. 2025.
6. Součástí žaloby byl též návrh na přiznání odkladného účinku, který soud usnesením ze dne 27. 1. 2025, čj. 1 A 4/2025-23 zamítl. Toto usnesení nabylo právní moci dne 28. 1. 2025.
7. Žalobce navrhl, aby soud napadené rozhodnutí zrušil a věc vrátil k novému řízení.

III. Vyjádření žalované

8. Žalovaná se žalobními námitkami nesouhlasila.
9. K první námitce týkající se předložení nájemní smlouvy s odkazem na komentářovou literaturu uvedla, že bylo zcela namístě uplatnění zásady koncentrace v odvolacím řízení. Podotkla, že žalobce byl k doložení aktuálního dokladu o zajištění ubytování opakovaně vyzýván, současně byl výslovně upozorněn na to, že předložený doklad již nebyl aktuální, proto žalovaná neuznala argument žalobce, že si chybějící doklad v podkladech pro rozhodnutí nevšiml. Tato skutečnost přitom nemůže jít dle názoru žalované k tíži správních orgánů. Žalovaná též popřela, že skutečnost, že doklad o zajištění ubytování byl vystaven až po vydání prvostupňového rozhodnutí, nelze považovat za tzv. novou skutečnost ve smyslu správního řádu, neboť z obsahu předložených smluv o ubytování vyplynulo, že vztah mezi žalobcem a ubytovatelem trval minimálně od 31. 8. 2023, takže žalobce mohl tuto skutečnost dokládat již v řízení před správním orgánem I. stupně. K tomu odkázala na judikaturu citovanou v napadeném rozhodnutí, a také na judikaturu týkající se důkazního břemene (rozsudky NSS čj. 9 Azs 438/2017-25, čj. 3 Azs 133/2017-27 a čj. 9 Azs 72/2019-32), z níž i citovala. Žalovaná dodala, že napadené rozhodnutí je též v souladu s § 68 odst. 3 správního řádu ohledně náležitostí odůvodnění správního rozhodnutí, k čemuž též odkázala na judikaturu NSS, zejména na rozsudek čj. 4 Azs 123/2019-42.
10. Ke druhé námitce žalovaná uvedla, že se s touto otázkou dostatečně vypořádala a v podrobnostech odkázala na odůvodnění napadeného rozhodnutí. Dodala, že žalobce v průběhu správního řízení neuvedl žádné konkrétní skutečnosti, z nichž by bylo lze dovozovat nepřiměřenost napadeného rozhodnutí do jeho soukromého a rodinného života. Pokud nyní v žalobě uváděl naprosto obecné společenské vazby, nelze je bez dalšího považovat za relevantní důvody, pro které by mělo být napadené rozhodnutí zrušeno, nebo které odůvodňují nepřiměřený zásah do soukromého života žalobce a odkázala na judikaturu zdejšího soudu. Náhlá změna zdravotního stavu žalobce, která nastala až po vydání napadeného rozhodnutí, není vada, která by mohla být přičítána k tíži rozhodnutí. Žalovaná též připomněla, že z judikatury správních soudů vyplývá, že správní orgány nemohou výhradně z vlastní iniciativy vyhledávat a opatřovat důkazy ve prospěch cizince.
11. Žalovaná navrhla, aby soud žalobu jako nedůvodnou zamítl.

IV. Podstatný obsah správního spisu

12. Soud z předloženého správního spisu zjistil, že žalobce podal na Ministerstvo vnitra, Odbor azylové a migrační politiky (dále jen „*správní orgán I. stupně*“) dne 29. 8. 2023 žádost o prodloužení povolení k dlouhodobému pobytu za účelem studia. Protože žádost neobsahovala všechny povinné náležitosti, vyzval správní orgán I. stupně žalobce rozsáhlou (čtyři strany) **výzvou ze dne 29. 8. 2023**, čj. OAM-36970-4/DP-2023 k jejich odstranění; tuto výzvu si žalobce osobně převzal ještě téhož dne. Správní orgán I. stupně konkrétně vyzýval žalobce k doložení (i) dokladu o zajištění ubytování, (ii) dokladu potvrzujícím účel pobytu v ČR, a (iii) dokladu o cestovním zdravotním pojištění. Ke všem těmto dokumentům uvedl správní orgán I. stupně ve výzvě velmi podrobné informace ohledně jejich formálních a obsahových náležitostí. K odstranění vad žádosti stanovil žalobci **lhůtu 60 dnů** od doručení výzvy a poskytl mu také velmi podrobné poučení o způsobech doložení požadovaných dokladů a následcích jejich nedoložení.
13. Ze správního spisu dále vyplývá, že žalobce se dne 31. 10. 2023 osobně dostavil ke správnímu orgánu I. stupně a ke své žádosti doložil platný doklad o studiu, nájemní smlouvu ze dne 1. 8. 2022 nadepsanou „*Smlouva o ubytování 2021/2022*“ s dobou platnosti od 28. 10. 2021 do

31. 8. 2022, a žádost o prodloužení lhůty k doložení zdravotního pojištění o 30 dnů, neboť jeho vydání mu zajišťuje zaměstnavatel. Správní orgán I. stupně proto téhož dne vydal **usnesení o prodloužení lhůty** k odstranění vad žádosti, a to **do 30. 11. 2023**. Toto usnesení si žalobce převzal 31. 10. 2023.

14. Dne 7. 11. 2023 předložil žalobce platný doklad o zajištění zdravotního pojištění v ČR. Protože žádost žalobce i přes toto doplnění stále obsahovala vady, vydal správní orgán I. stupně **dne 21. 11. 2023 další výzvu** k jejich odstranění, kde žalobci sdělil, že správní spis obsahuje smlouvu s platností pouze do 31. 8. 2022, přičemž je potřeba, aby doklad o zajištění ubytování platil po celou dobu předpokládaného pobytu na území. K doplnění žádosti byla žalobci stanovena **lhůta 20 dnů** od doručení výzvy, a též poskytnuto poučení o následcích nedoplnění žádosti. Poučení se pak výslovně vztahovalo též k dokladu o zdravotním pojištění. Uvedená výzva byla vypravena opakovaně, a to dne 22. 11. 2023 a 13. 12. 2023, a žalobci byla doručena tzv. fikcí dne 27. 12. 2023 (nejbližší pracovní den po svátku; se zohledněním pravidel počítání lhůt uvedených v § 40 soudního řádu správního a judikatury správních soudů).
15. Správní orgán I. stupně následně vyzval žalobce výzvou ze dne 4. 1. 2024 ke seznámení se s podklady pro rozhodnutí, čehož žalobce nevyužil. Dne 21. 5. 2024 vydal správní orgán I. stupně rozhodnutí čj. OAM-36970-11/DP-2023, kterým žádost žalobce zamítl podle § 44a odst. 3 ve spojení s § 35 odst. 3, § 37 odst. 2 písm. a) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území ČR, a v návaznosti na § 56 odst. 1 písm. a) téhož zákona povolení k pobytu neprodloužil z důvodu, že žalobce ve stanovené lhůtě nepředložil doklady za účelem ověření údajů uvedených v žádosti. Rozhodnutí nabylo právní moci dne 22. 6. 2024. Dne 3. 7. 2024 podal žalobce prostřednictvím svého zástupce proti rozhodnutí blanketní odvolání, které doplnil dne 19. 9. 2024. Přílohou odvolání byly nájemní smlouvy označené jako „*Smlouva o ubytování 2023/2024*“ ze dne 8. 7. 2024 s dobou platnosti od 31. 8. 2023 do 30. 8. 2024 a „*Smlouva o ubytování 2024/2025*“ ze dne 11. 9. 2024 s dobou platnosti od 30. 8. 2024 do 29. 8. 2025.
16. Žalovaná odvolání žalobce zamítla rozhodnutím ze dne 11. 12. 2024, čj. MV-168255-4/SO-2024, které nabylo právní moci téhož dne.

V. Podstatný obsah napadeného rozhodnutí žalované

17. V odůvodnění napadeného rozhodnutí žalovaná ve vztahu k otázkám, které jsou předmětem žaloby, uvedla, že správní orgán opakovaně žalobce vyzýval k odstranění vady spočívající v nedoložení platného dokladu o zajištění ubytování, a to dne 29. 8. 2023 a 21. 11. 2023, kdy podrobně žalobce poučil o tom, jak lze tuto vadu odstranit, vyhověl i žádosti žalobce o prodloužení lhůty k odstranění vad a též umožnil žalobci, aby nahlédl do spisového materiálu, čehož žalobce do vydání prvostupňového rozhodnutí nevyužil. Dle názoru žalované tak správní orgán I. stupně učinil maximum, a to i nad rámec obvyklého postupu, aby měl žalobce možnost danou vadu žádosti odstranit. Z tohoto důvodu žalovaná uzavřela, že žalobce požadovaný doklad nedoložil bez omluvitelného důvodu. Žalobce sice tvrdil, že tento doklad doložil, nijak to však neprokázal ani nenavrhoval důkaz k prokázání této skutečnosti. Žalovaná dodala, že nesouhlas s posouzením věci sama o sobě nezakládá nesprávnost nebo nezákonnost napadeného rozhodnutí.
18. Žalovaná připomněla, že řízení zahajovaná na návrh nejsou plně ovládaná zásadou vyšetřovací a účastník řízení musí být aktivní v předkládání a navrhování podkladů takovým způsobem, aby mohlo být jeho žádosti vyhověno, k čemuž odkázala též na judikaturu

správních soudů; u většiny požadovaných dokladů nemá správní orgán ani jinou možnost, jak tyto doklady získat, než právě od účastníka řízení. Žalobce mohl doložit požadovaný doklad, konkretizovaný ve výzvěch správního orgánu I. stupně i o uplynutí lhůty k tomu stanovené, dokonce do vydání prvostupňového rozhodnutí, měl tedy dostatek času tak učinit. Správní orgán I. stupně přistoupil k zamítnutí žádosti, proto, že nemohl posoudit, zda má žalobce zajištěno ubytování splňující zákonné podmínky.

19. K dokladům, které žalobce předložil společně s odvoláním pak žalovaná uvedla, že si je sice vědoma zásady, že správní orgán má rozhodovat na základě aktuálního stavu, nicméně platí též zásada tzv. omezené koncentrace řízení v § 82 odst. 4 správního řádu. Podle této zásady se k novým skutečnostem přihlídně jen za určitých podmínek, a to, jde-li o takové skutečnosti nebo důkazy, které účastník řízení nemohl uplatnit dříve. To však neplatí v případě žalobce, neboť žalobce byl v této otázce v řízení před správním orgánem pasivní a tuto svou pasivitu se snažil zhojit až v rámci odvolacího řízení, k čemuž žalovaná upozornila na přílehlavou judikaturu NSS.
20. Ve vztahu k námitce zkoumání dopadů vydaného rozhodnutí do soukromého a rodinného života žalobce žalovaná v napadeném rozhodnutí uvedla, že správní orgán I. stupně zkoumal i otázku přiměřenosti dopadů, přičemž vycházel z dostupných informací a s tímto posouzením se žalovaná ztotožnila. Z judikatury správních soudů totiž vyplývá, že je to právě účastník řízení, kterého tíží břemeno tvrzení, od kterého se dále odvíjí množství a kvalita informací, které má správní orgán k dispozici, a tudíž míra a intenzita poměřování zájmů s právem na soukromý a rodinný život. Žalobce měl po celou dobu řízení možnost tvrdit konkrétní skutečnosti, které by mohly mít vliv na posouzení dopadů rozhodnutí do jeho soukromého a rodinného života. I v tomto ohledu zůstal žalobce zcela pasivní, proto se dle žalované jeho nynější námitky ve vztahu k nedostatečnosti daného posouzení jeví jako nedůvodné. Žalovaná dodala, že kritéria § 174a zákona o pobytu cizinců jsou pouze demonstrativní a správní orgán I. stupně není povinen se v odůvodnění zabývat každým jednotlivým kritériem, jakož i zohlednit kritéria další. Žalovaná opět podložila své závěry judikaturou NSS v tom směru, že nelze po správním orgánu požadovat, aby z vlastní iniciativy vyhledával a opatřoval za tímto účelem důkazy. Navíc, neprodloužením povolení k pobytu žalobci nedošlo k porušení ani Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod, neboť žalobci není znemožněno do budoucna na území ČR pobývat. Žalobce může rovněž podat novou žádost o vízum v zemi jeho původu a po splnění zákonných podmínek pobyt získat, přičemž může požádat školu o individuální studijní plán, dálkové studium, nebo studium na nezbytnou dobu přerušit. Z tohoto důvodu žalovaná nepovažovala negativní dopad rozhodnutí do života žalobce za nepřiměřený.

VI. Posouzení věci Městským soudem v Praze

21. Městský soud v Praze přezkoumal napadené rozhodnutí a jemu předcházející řízení v mezích uplatněných žalobních bodů a vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní /dále jen „s. ř. s.“/). O věci soud rozhodl při ústním jednání za podmínek § 49 s. ř. s., konaném dne 10. 3. 2025, neboť žalobce takové projednání věci výslovně požadoval.
22. Na ústním jednání účastníci setrvali na svých dosavadních stanoviscích a závěrech, provedení dalších důkazů nenavrhovali a odkázali na obsah svých podáních založených ve spisu.
23. Soud při posuzování věci vycházel z následující právní úpravy.

24. Podle § 44a odst. 3 téhož zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území ČR (dále jen „zákon o pobytu cizinců“) [ž]ádost o prodloužení platnosti povolení k dlouhodobému pobytu se podává ministerstvu na úředním tiskopisu, na kterém se podává žádost o vydání tohoto povolení. Na prodloužení platnosti povolení k dlouhodobému pobytu se § 35 odst. 2 a 3, § 36, § 46 odst. 7 a § 55 vztahují obdobně.
25. Podle § 44a odst. 6 téhož zákona [k] žádosti o prodloužení platnosti povolení k dlouhodobému pobytu za účelem studia na území vydaného z důvodu uvedeného v § 64 písm. a) nebo b) je cizinec povinen
- a) předložit náležitosti podle **§ 31 odst. 1 písm. a), b), d) a e)** [zvýraznění doplnil soud],
  - b) předložit doklad o cestovním zdravotním pojištění po dobu pobytu na území, které odpovídá podmínkám uvedeným v § 180j, a současně na požádání předložit doklad o zaplacení pojistného uvedeného na dokladu o cestovním zdravotním pojištění. To neplatí, jde-li o případy uvedené v § 180j odst. 4,
  - c) prokázat zajištění prostředků k pobytu na území podle § 42d odst. 2 písm. c) nebo prokázat, že náklady na pobyt cizince přebírá tuzemská hostitelská organizace,
  - d) předložit souhlas rodiče, případně jiného zákonného zástupce nebo poručníka, s jeho pobytem na území, je-li nezletilý.
26. Podle § 31 odst. 1 písm. a), b), d) a e) [k] žádosti o udělení víza k pobytu nad 90 dnů je cizinec povinen předložit a) cestovní doklad, b) doklad potvrzující účel pobytu na území, d) doklad o zajištění ubytování po dobu pobytu na území, e) fotografie; to neplatí, pokud bude pořizován obrazový záznam cizince. Podrobné náležitosti dokladu, který lze akceptovat jako doklad o zajištění ubytování, jsou uvedeny v odst. 5 tohoto ustanovení a v této věci není znění nebo výklad ustanovení zpochybňován.
27. Důvody neudělení víza, resp. pobytu, stanoví § 56 odst. 1 zákona o pobytu cizinců, který zní: [d]louhodobé vízum, s výjimkou víza k pobytu nad 90 dnů za účelem strpění pobytu na území z důvodu podle § 33 odst. 3, ministerstvo cizinci neudělí, jestliže se cizinec na požádání ministerstva nebo zastupitelského úřadu nedostaví k pohovoru nebo nepředloží ve stanovené lhůtě doklady za účelem ověření údajů uvedených v žádosti o dlouhodobé vízum nebo **jestliže se i přes provedení pohovoru nebo vyhodnocení předložených dokladů nepodaří tyto údaje ověřit** [zvýraznění doplnil soud].
28. Podle § 174a odst. 1 a 3 zákona o pobytu cizinců [p]ři posuzování přiměřenosti dopadů rozhodnutí podle tohoto zákona správní orgán zohlední zejména závažnost nebo druh protiprávního jednání cizince, délku pobytu cizince na území, jeho věk, zdravotní stav, povahu a pevnost rodinných vztahů, ekonomické poměry, společenské a kulturní vazby navázané na území a intenzitu vazeb ke státu, jehož je cizinec státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, ke státu jeho posledního trvalého bydliště. Účastník řízení je povinen v rámci řízení poskytnout ministerstvu veškeré relevantní informace potřebné k posouzení přiměřenosti vydaného rozhodnutí.
- Přiměřenost dopadů rozhodnutí podle tohoto zákona správní orgán posuzuje pouze v případech, kdy to tento zákon výslovně stanoví.*
29. Podle § 20 odst. 1 věty první zákona č. 500/2004 Sb., správní řád (dále jen „správní řád“) [f]yzické osobě se písemnost doručuje na adresu pro doručování (§ 19 odst. 4), na adresu evidovanou v informačním systému evidence obyvatel, na kterou jí mají být doručovány

písemnosti, na adresu jejího trvalého pobytu, ve věcech podnikání do místa podnikání, nebo při doručování prostřednictvím veřejné datové sítě na její elektronickou adresu; fyzické osobě lze však doručit, kdekoli bude zastížena.

30. Podle § 23 odst. 1 správního řádu [n]ebyl-li v případě doručování podle § 20 adresát zastížen a písemnost nebylo možno doručit ani jiným způsobem přípustným podle § 20, písemnost se uloží. Přitom dle odstavce 3 tohoto ustanovení je jedním z přípustných míst pro uložení též provozovna provozovatele poštovních služeb, což byl i případ žalobce.
31. Podle odst. 4 a 5 citovaného ustanovení správního řádu dále platí, že [a]dresát se vyzve uložení oznámení o neúspěšném doručení písemnosti do domovní schránky nebo na jiné vhodné místo, aby si uloženou písemnost ve lhůtě 10 dnů vyzvedl; současně se mu sdělí, kde, odkdy a v kterou denní dobu si lze písemnost vyzvednout. Je-li to možné a nevyloučil-li to správní orgán, písemnost se po uplynutí 10 dnů vloží do domovní schránky nebo na jiné vhodné místo; jinak se vrátí správnímu orgánu, který ji vyhotovil.
Zároveň s oznámením podle odstavce 4 se adresát písemně poučí o právních důsledcích, které by jeho případné jednání podle § 24 odst. 1, 3 a 4 vyvolalo nebo o možnosti postupu podle § 24 odst. 2. Toto poučení musí obsahovat i označení správního orgánu, který písemnost odesílá, a jeho adresu.
32. Podle § 24 odst. 1 správního řádu [j]estliže si adresát uložené písemnosti písemnost ve lhůtě 10 dnů ode dne, kdy byla k vyzvednutí připravena, nevyzvedne, písemnost se považuje za doručenou posledním dnem této lhůty.
33. Podle § 45 odst. 2 správního řádu [n]emá-li žádost předepsané náležitosti nebo trpí-li jinými vadami, pomůže správní orgán žadateli nedostatky odstranit na místě nebo jej vyzve k jejich odstranění, poskytne mu k tomu přiměřenou lhůtu a poučí jej o následcích neodstranění nedostatků v této lhůtě; současně může řízení přerušit (§ 64).
34. Podle § 82 odst. 4 správního řádu [k] novým skutečností a k návrhům na provedení nových důkazů, uvedeným v odvolání nebo v průběhu odvolacího řízení, se přihlídně jen tehdy, jde-li o takové skutečnosti nebo důkazy, které účastník nemohl uplatnit dříve. Namítá-li účastník, že mu nebylo umožněno učinit v řízení v prvním stupni určitý úkon, musí být tento úkon učiněn spolu s odvoláním.
35. Po zhodnocení výše uvedených skutečností dospěl soud k závěru, že žaloba **není důvodná**.
36. V daném případě je mezi účastníky řízení sporné, zda žalobce řádně a včas doložil svou žádost o prodloužení povolení k pobytu za účelem studia potřebnými doklady, konkrétně platným dokladem o zajištění ubytování. Zatímco žalobce uvedl, že tento doklad nakonec doložil a naznačil pochybení na straně úřední osoby přijímající přílohy k žádosti dne 31. 10. 2023, žalovaná ve shodě se správním orgánem I. stupně takové pochybení odmítá a argumentuje nejen promarněnými lhůtami stanovenými ve výzvách k doplnění žádosti.
37. Soud se s námitkami žalobce nemohl ztotožnit. Ve vztahu k první námitce soud uvádí, že ze shora citovaného § 44a odst. 6 zákona o pobytu cizinců ve spojení s § 31 odst. 1 písm. d) téhož zákona je nepochybné, že jednou z povinných náležitostí žádosti o prodloužení povolení k dlouhodobému pobytu je též doklad o zajištění ubytování po celou dobu pobytu na území ČR. Skutečnost, že žadatel o pobytové oprávnění má na území ČR adresu, na které bydlí, je tedy potřeba spolehlivě *doložit*. Vzhledem k tomu, že ve správním spisu je do vydání prvostupňového rozhodnutí založen pouze jediný doklad o ubytování, a to „*Smlouva o ubytování 2021/2022*“, s platností do srpna 2022, je nepochybné, že tato skutečnost pro

žádost podanou v srpnu 2023 doložena nebyla. Pro soud z hlediska faktů proto nebyly rozhodné žalobci tvrzené spekulace o tom, co si ve skutečnosti myslel, že dokládal (jestli platnou nebo již neplatnou nájemní smlouvu), ani zda při přijímání této listiny mohla pochybit úřední osoba na přepážce. Nebylo možné, aby úřední osoba s listinou, která měla dokládat splnění této podmínky, jakkoliv manipulovala (vyměnila za jinou, nezaložila apod.), ani o tom nelze z ničeho usuzovat na základě obsahu správního spisu. Jediný, kdo mohl nájemní smlouvu s neplatnými údaji správnímu orgánu I. stupně předložit, byl právě a jen žalobce (případně jím pověřená osoba). Omyl žalobce pak mohl být napraven standardními prostředky ve správním řízení, a to právě výzvou k odstranění vad žádosti, možností seznámit se s podklady pro rozhodnutí či nahlížením do spisu, ale i možností prodloužit si lhůtu k doplnění žádosti. Ani přes všechny tyto možnosti nebyla pobytová žádost žalobce řádně doplněna.

38. Naopak, co z hlediska faktů pro soud rozhodné bylo, byl postup žalobce při odstraňování vad jeho žádosti. K tomu soud předesílá, že přestože žalobce již v minulosti obdobným řízením o žádosti úspěšně prošel, ze správního spisu vyplynulo, že absence dokladu o zajištění ubytování nebyla jediná vada jeho žádosti. Ve správním spisu je doložen průběh řízení o žádosti tak, jak je podrobně popsán výše, a z tohoto průběhu je nepochybné, že správní orgán I. stupně se opakovaně snažil žalobce písemně informovat o tom, že žádost není kompletní. Z výzvy ze dne 29. 8. 2023 i z 21. 11. 2023 přitom jasně vyplývá, že správní orgán I. stupně nenechal žalobce tápat v tom, kterážto náležitost ještě chybí, ale v souladu se svou poučovací povinností jasně uvedl, že je potřeba (mimo jiné) doložit platný doklad o zajištění ubytování a jakým způsobem, přestože rozsah a zejména formátování textu výzvy se může paradoxně vzhledem ke snaze o zvýraznění některých důležitých pasáží jevit spíše nepřehledné.
39. Problematická se při prvním seznámení s jejím obsahem, mohla jevit druhá výzva ze dne 21. 11. 2023, neboť dle razítek na její první stránce je patrné, že byla vypravena dvakrát, 22. 11. 2023 a 13. 12. 2023, avšak průběh doručování (konkrétně doručení tzv. fikcí, čili přiloženou vrácenou obálkou s písemností poté, co si ji žalobce v úložné době nevyzvedl) je doložen jen jednou. Tuto listinu dal soud oběma stranám sporu k nahlédnutí a vyjádření i při ústním jednání dne 10. 3. 2025. Soud se žalované (nutno podotknout, že si je soud vědom, že nejde o spis žalované, ale o spis správního orgánu I. stupně) i zástupce žalobce dotázal, jak si vysvětlují způsob doručování této listiny, avšak obě strany potvrdily, že na rozdíl od způsobu vykazování opakovaného doručení následných listin žalobci (konkrétně samotného prvostupňového rozhodnutí), jim není z uvedených údajů zřejmé doručování výzvy ze dne 21. 11. 2023 po jejím vypravení 22. 11. 2023. Soud po zhodnocení této listiny konstatuje, že nemá pochybnosti o tom, že tato listina byla doručena tzv. fikcí dne 27. 12. 2023 v souladu s § 20, § 23 a § 24 správního řádu, neboť je opatřena potřebnými údaji (razítky, podpisy a daty), která postup doručujícího orgánu osvědčují, navíc, žalobce to nikdy ani jakkoliv nezpochybňoval. Z dalšího průběhu řízení je pak zřejmé, že žalobce se o obsah takto doručované úřední písemnosti anebo o stav řízení již nezajímal, ani nevyužil možnosti seznámit se s podklady pro rozhodnutí.
40. V této souvislosti nešlo přehlédnout, že samotná výzva k seznámení se s podklady pro vydání rozhodnutí byla vydána 4. 1. 2024, tedy teprve 8 dní poté, co nastala fikce doručení výzvy k odstranění vad žádosti ze dne 21. 11. 2023, a jeden den poté, co se o této skutečnosti správní orgán I. stupně z vrácené zásilky dozvěděl. Výzva k seznámení se s podklady pro rozhodnutí byla žalobci doručena dne 10. 1. 2024. Samotná výzva k odstranění vad žádosti

ze dne 21. 11. 2023 přitom obsahovala lhůtu 20 dnů od jejího doručení. Tato lhůta tedy dle názoru soudu tím, že ještě před jejím uplynutím byl žalobce vyzván k možnosti seznámit se s podklady pro rozhodnutí, nebyla ze strany správního orgánu I. stupně formálně dodržena. Soud se proto zabýval i otázkou, zda tento postup správního orgánu I. stupně mohl mít vliv na zákonnost napadeného rozhodnutí v takovém rozsahu, že by soud musel pro tuto vadu napadené rozhodnutí i bez námítky zrušit, a dospěl k závěru, že tomu tak není. Vycházel přitom ze smyslu a účelu stanovení pořádkových lhůt ze strany správního orgánu, kterým je především časově ohraničovat jednotlivé úkony a fázi řízení za účelem jeho efektivního vedení a ukončení. V této souvislosti je nutno upozornit, že prvostupňové rozhodnutí bylo vydáno až dne 21. 5. 2024, tj. 9 měsíců po podání žádosti. Jestliže tedy žalobce měl mít na základě výzvy ze dne 21. 11. 2023, nutno podotknout již výzvy druhé a poté, co mu byla lhůta z první výzvy prodloužena, přiměřenou lhůtu k doložení stále chybějícího platného dokladu o zajištění ubytování, byl tento smysl naplněn vrchovatě a práva žalobce tím nebyla nijak dotčena. Soud proto konstatuje, že uvedený postup neměl vliv na zákonnost napadeného rozhodnutí a nemohl být důvodem, pro který by bylo nezbytné napadené rozhodnutí zrušit.

41. Jestliže žalobce zpochybňoval postup úřední osoby na přepážce komplikovanou a zavádějící úvahou, že si zřejmě měla všimnout, že dne 31. 10. 2023 předložil neplatnou nájemní smlouvu, jeho žádost o prodloužení lhůty k odstranění vad se týkala jen dokladu o zdravotním pojištění, a že tedy z toho mělo vyplynout, že žalobce již nemá v úmyslu ve vztahu k zajištění ubytování nicého dokládat, nutno takovou úvahu zcela odmítnout. V první řadě podáním žádosti o prodloužení pobytu dal žalobce najevo, že má zájem získat prodloužení pobytového oprávnění, a bylo proto na něm, aby předložil všechny potřebné doklady, a to již při podání žádosti. Žalobce ovšem podal žádost vadnou, proto mu byl správní orgán povinen poskytnout přiměřené poučení o tom, jak lze žádost opravit či doplnit, a k tomu mu stanovil přiměřenou lhůtu. K tomuto účelu správní orgány komunikují především písemně, zpravidla poté, co si podrobně prostudují předložené doklady a jejich náležitosti, a žadatel je povinen se správním orgánem aktivně spolupracovat, jinak se vystavuje riziku, že jeho žádosti nebude vyhověno. Takto postupoval i správní orgán I. stupně v případě žalobce, a dokonce žalobce opakovaně vyzýval k odstranění vad jeho žádosti, byť neúspěšně. Naznačená výčitka vůči úřední osobě, která v daném čase vyřizovala klienty na přepážce, tak nemá opodstatnění, neboť nesmyslně přenáší zodpovědnost za předkládané doklady ze žalobce na správní orgán. Jestliže si žalobce na přepážce nevšiml, že dokládá neplatnou nájemní smlouvu ve své vlastní věci, o to víc tomu tak mohlo být u úřední osoby, u které nelze požadovat, aby měla přesný přehled o všech spisech a žádostech klientů, které v ten den vyřídila, zejména pokud se jedná o počet denně vyřizovaných žádostí na území hl. m. Prahy.
42. Z pohledu soudu není ani rozhodné, že žalobce formuloval žádost o prodloužení lhůty k odstranění vad jen ve vztahu k doložení dokladu o zdravotním pojištění. Soud k tomu uvádí, že lhůta byla žalobci prodloužena nikoliv jen pro doložení dokladu o zdravotním pojištění, ale obecně, pro odstranění veškerých vad žádosti, a to v souladu s předchozí výzvou k odstranění vad, jejíž součástí bylo též upozornění o chybějícím platném dokladu o zajištění ubytování.
43. Soud nepřisvědčil ani námitce žalobce, že platné nájemní smlouvy, které doložil společně s odvoláním, nemohl s ohledem na datum jejich podpisu předložit již dříve, a proto se jimi měla žalovaná věcně zabývat jako s tzv. novými skutečnostmi podle § 82 odst. 4 správního

řádu. Naopak, soud se plně ztotožnil s argumentací žalované, že dodatečně předložené nájemní smlouvy nebylo možno posuzovat v režimu tzv. nových skutečností, neboť se jednoduše o nově skutečnosti, zejména pokud jde o *Smlouvu o ubytování 2023/2024*, ve smyslu správního řádu nejednalo. V tomto ohledu soud shledal odkaz žalované na rozsudek Krajského soudu v Praze ze dne 29. 3. 2018, čj. 57 A 23/2017-62, za zcela příležitý, pokud v něm uvedený soud konstatoval, že „z hlediska posouzení zákonnosti napadeného rozhodnutí bylo podstatné, zda žalobkyně ve stanovené lhůtě k výzvě prvoinstančního orgánu odstranila či neodstranila podstatné vady žádosti, tj. předložila či nepředložila předmětný doklad. Nikoli, zda existovala či neexistovala skutečnost, kterou byla žalobkyně povinna předmětným dokladem prokázat.“

44. Z dodatečně doložené *Smlouvy o ubytování 2023/2024* sice vyplývá, že žalobce měl ve specifikované době zajištěno ubytování, ale v takovém případě není zřejmé – a žalobce to ani nikdy nevysvětlil – proč je uzavření této smlouvy datováno prakticky zpětně ke dni 8. 7. 2024, neboť doba zajištění ubytování dle této smlouvy byla vymezena obdobím od 31. 8. 2023 do 30. 8. 2024. Soud se proto shoduje s tvrzením žalované, že pokud ubytovací vztah mezi žalobcem a ubytovatelem existoval po celou dobu řízení o žádosti, šlo o skutečnost, která byla žalobci známá před vydáním prvostupňového rozhodnutí a měl tuto skutečnost správnímu orgánu I. stupně doložit; novou skutečností se nemůže stát pouze z důvodu, že žalobce nájemní smlouvu podepsal teprve 8. 7. 2024, tedy až po podání odvolání. Takový výklad pojmu „nová skutečnost“ je čistě formalistický a vedl by k situaci, kdy by si žadatel teoreticky mohl sám určovat libovolný den podpisu smlouvy tak, aby lépe odpovídala jeho procesní strategii a doháněla nedostatky, které bez vysvětlení neodstranil ve lhůtách k tomu stanovených již dříve, což jistě nebylo přáním zákonodárce. „Je především na žadateli, aby shromáždil a předložil správnímu orgánu I. stupně potřebné podklady pro rozhodnutí. Jestliže tak neučiní, svědčí to o jeho nečinnosti či neochotě poskytnout správnímu orgánu I. stupně součinnost. Toto pochybení pak nemůže být zhojeno cestou uvedení nových tvrzení a důkazů v rámci odvolání“ (srov. rozsudky NSS ze dne 22. 1. 2009, čj. 1 As 96/2008 - 115, ze dne 4. 11. 2009, čj. 2 As 17/2009 - 60 nebo ze dne 22. 11. 2018, čj. 7 Azs 371/2018 - 29).
45. Žalobce se navíc ani nesnažil tvrdit, že platnou smlouvu neměl v dispozici z objektivních důvodů na jeho vůli nezávislých, naopak, je v tomto ohledu nepochopitelné, proč netrval na jejím dřívějším podepsání s ubytovatelem, pokud byla klíčová pro úspěšné vyřízení jeho žádosti o prodloužení pobytu, a pokud si tak moc dle vlastních tvrzení přeje studium na vysoké škole v ČR dokončit. Aplikace § 82 odst. 4 správního řádu tedy ani dle názoru soudu nebyla namístě a žalovaná postupovala správně, pokud dodatečně předložené nájemní smlouvy při svém rozhodování ve věci odmítla zohlednit.
46. Ve vztahu k dodatečně doložené *Smlouvě o ubytování 2024/2025* pak zbývá dodat, že ta z hlediska její doby platnosti (od 30. 8. 2024 do 29. 8. 2025) i dne podpisu (nyní již prakticky na začátku její platnosti dne 11. 9. 2024) logicky nemohla být předložena již v řízení před správním orgánem I. stupně, avšak její obsah není s ohledem na dobu, kterou bylo potřeba doložit v daném řízení, ani relevantní a mohl by být relevantní až pro podání případné nové žádosti žalobcem.
47. V daném případě pak nebylo potřeba provádět ani výslech žalobce, jak se snaží žalobce namítnout v žalobě, neboť tento institut obecně slouží především k odstraňování rozporů, které v průběhu řízení při zjišťování skutkového stavu vyplynuly. Taková situace ovšem dle názoru soudu nenastala, neboť z pohledu správního orgánu I. stupně žalobce nedoložil platnou nájemní smlouvu a jelikož nereagoval ani na výzvy správního orgánu I. stupně

k doložení smlouvy platné, nebylo povinností správního orgánu z vlastní iniciativy zjišťovat, že žalobce ubytování na území ČR fakticky zajištěno má, či předpokládat, že si jen doklady spletl nebo že měl konkrétní důvody a jaké, pro které platnou smlouvu nepředložil. Netřeba též zapomínat na procesní postavení žalobce v řízení o jeho žádosti, kdy byl jakožto navrhovatel přímo účastníkem řízení, a proto mohl kdykoliv v průběhu řízení tvrdit a prokazovat skutečnosti, které považoval za podstatné pro posouzení jeho žádosti, a to písemně i ústně do protokolu, není proto jasné, jaké omezení jeho práv nebo pochybení ze strany správního orgánu I. stupně v případě neprovedení jeho výsledku vlastně namítá.

48. Výslech účastníka řízení upravuje § 169j zákona o pobytu cizinců. Nejvyšší správní soud ve vztahu k dříve platné právní úpravě tohoto institutu ve svém rozsudku ze dne 2. 10. 2013, čj. 1 As 58/2013 - 43, uvedl, že podle zákona o pobytu cizinců je správní orgán „oprávněn vyslechnout účastníka řízení, je-li to nezbytné pro zjištění skutečného stavu věci, zejména pro posouzení, zda se nejedná o obcházení tohoto zákona cizincem [...]“, a dále že „[o]becná úprava dokazování ve správním řádu počítá pouze s výsledkem svědeckým; výslech účastníků připouští § 141 odst. 6 ve sporném řízení, nelze-li dokazovanou skutečnost prokázat jinak. Ustanovení § 51 odst. 1 správního řádu ovšem zdůrazňuje, že výčet důkazních prostředků je demonstrativní, a že k provedení důkazů lze užít všech důkazních prostředků, které jsou vhodné ke zjištění stavu věci a které nejsou získány nebo provedeny v rozporu s právními předpisy. Ustanovení § [169j] zákona č. 326/1999 Sb. je v tomto ohledu nutno považovat za další zákonem výslovně upravenou možnost provést účastnický výslech“. Správní orgán rozhoduje na základě podkladů, které má k dispozici (k tomu srov. bohatou judikaturu správních soudů, např. i žalovanou odkazovaný rozsudek NSS ze dne 4. 4. 2019, čj. 9 Azs 72/2019-32). Pokud tedy správní orgán I. stupně neměl pochybnosti o zjištěném skutkovém stavu, nebylo potřeba k tomu žádné další skutečnosti objasňovat, a tedy ani provádět výslech žalobce.
49. Druhou námitku soud rovněž shledal nedůvodnou. Předně, odkazy žalobce na judikaturu NSS ohledně povahy institutu přiměřenosti soud nijak nezpochybňuje, nicméně tato argumentace se mýlí se závěry správních orgánů, neboť ani jeden z nich při posouzení přiměřenosti nijak ze závěrů odkazované judikatury nevybočil. Soud k tomu pak dodává, že žalobce *konkrétní* nepřiměřenost dopadů napadeného rozhodnutí do svého života neuvedl, a to ani v žalobě. Správní orgán I. stupně se proto, byť stručně, vypořádal i s otázkou dopadů rozhodnutí do života žalobce a jeho přiměřenosti na základě toho, co vyplynulo z tvrzení žalobce nebo z obsahu spisu. Nebylo přitom jeho povinností otrocky vypořádat každé z jednotlivých kritérií podle § 174a zákona o pobytu cizinců, a pokud tak neučinil, nelze bez dalšího považovat jeho rozhodnutí za nepřezkoumatelné. K tomu lze odkázat např. na závěry NSS v rozsudku ze dne 26. 2. 2014, čj. 8 As 109/2013 – 34, z něhož vyplývá, že postačí výslovně zohlednit důvody, které jsou v daném případě specifické a nikoliv ty, které žádným způsobem nevyplývají z průběhu řízení, neboť rozhodnutí nemůže být nepřezkoumatelné toliko z důvodu, „že správní orgán výslovně neuvedl, že ke kritériu [např.] věku nebylo zjištěno nic rozhodného.“ (srov. též bod [25] již citovaného rozsudku NSS čj. 9 Azs 72/2019-32). Žalovaná se s posouzením správního orgánu I. stupně ztotožnila, své závěry podložila relevantními odkazy a citacemi judikatury NSS a konkrétně a přezkoumatelným způsobem navíc dodala, jaké má žalobce možnosti nepříznivé, avšak nikoliv nepřiměřené následek rozhodnutí o neprodloužení povolení k pobytu ve vztahu k jeho studiu minimalizovat.
50. S uvedeným způsobem posouzení této otázky správními orgány se ztotožnil i soud. V odvolání, resp. v žalobě tvrzenou nelibost dočasně přerušit studium a případné finanční náklady spojené s jeho vycestováním do vlasti, případně přání žalobce dostudovat poslední

ročník vysoké školy v ČR, nelze považovat za konkrétní důvody, pro které jsou dopady napadeného rozhodnutí nepřiměřené, neboť takové důvody dopadají na všechny cizince v obdobném postavení žalobce, kterým nebyl prodloužen dlouhodobý pobyt na území a nijak nenaznačují, že by si v ČR žalobce vytvořil takové blízké vazby, které by v důsledku napadeného rozhodnutí utrpěly nepřiměřený zásah či by dokonce byly zcela zničeny. Ani v této části nebylo dle názoru soudu nezbytné provádět výslech žalobce, a k tomu lze odkázat na závěry soudu uvedené výše v bodě 48.

51. Konečně, k žalobě přiloženým lékařským zprávám soud uvádí, že nijak nepopírá zdravotní potíže žalobce z nich vyplývající, avšak pro posouzení dané věci neměly zásadní význam; nevyplyvá z nich, že by žalobce byl natolik zdravotně omezen, že by nemohl z ČR vycestovat, či že by mu v domovském státě nemohla být v případě potřeby poskytnuta náležitá zdravotní péče, a žalobce nic takového v žalobě ani při ústním jednání netvrdil. Navíc, skutečnost týkající se hospitalizace žalobce na dva dny v říjnu 2024 po pádu na bruslích, byla žalobci známá ještě před vydáním napadeného rozhodnutí, přesto se o ní zmiňuje, a to jen v obecné rovině, až v žalobě.
52. Soud proto konstatuje, že odůvodnění napadeného rozhodnutí je zcela přezkoumatelné a dostatečné, soud se s jeho závěry ztotožnil, a bylo vydáno v souladu se zákonem.

VII. Závěr a náklady řízení

53. Soud v daném případě neshledal nezákonnost napadeného rozhodnutí žalované, ani jejího postupu, které vydání napadeného rozhodnutí předcházelo, které by mělo vliv na zákonnost napadeného rozhodnutí, a proto žalobu jako nedůvodnou zamítl podle § 78 odst. 7 s. ř. s.
54. Výroky o náhradě nákladů řízení jsou odůvodněny dle § 60 odst. 1 s. ř. s., podle něhož náhrada nákladů řízení přísluší tomu, kdo měl ve věci úspěch. Žalobce ve věci úspěch neměl, proto nemá nárok na náhradu nákladů řízení, žalované žádné náklady řízení nad rámec její běžné úřední činnosti nevznikly, proto jí soud náklady řízení nepřiznal.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho

internetových stránkách: www.nssoud.cz v záložce Rychlé odkazy – Úhrada soudních poplatků.

Praha 10. března 2025

Mgr. Darina Michorová
samosoudkyně